

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **M. B.**, narozený ,
státní příslušnost Ukrajina,
zastoupený advokátem Mgr. Pavlem Bednaříkem,
sídlem Bartolomějská 11, Praha 1,

proti
žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 2. 2020, č.j. CPR-10052-30/ČJ-2017-930310-V238, čj. CPR-10052-31/ČJ-2017-930310-V238,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedených rozhodnutí žalovaného, kdy prvním z nich bylo potvrzeno rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 10. 3. 2017, č. j. KRPA-87477-15/ČJ-2017-000022-ZAM, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění s

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

dobou zákazu pobytu v délce jednoho roku dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a byla stanovena doba k vycestování v délce 20 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí, a druhým bylo potvrzeno rozhodnutí č.j. KRPA-87477-16/ČJ-2017-000022-ZAM, kterým byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení.

2. Žalobce namítl stejně jako v předchozí věci vedené pod sp. zn. 2 A 69/2017 neúčinnost vzdání se práva odvolání, které bylo žalobcem učiněno v hektické situaci, pro nestandardní délku řízení spojenou s nátlakem na žalobce správním orgánem. Podotkl, že správní řízení trvalo v řádu hodin a je zjevné, že danou problematiku nelze takto rychle posoudit, celé řízení bylo zkratkovité a došlo k porušení práva na spravedlivý proces.
3. Žalobce uvedl, že pokud by bylo možné nahlížet na vzdání se práva na odvolání jako na právní jednání, muselo by v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (zejména rozsudek č. j. 5 As 120/2011-80 ze dne 6. 1. 2012) i tak neúčinné, neboť nesplňuje požadavky § 37 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Ze správního spisu není totiž zřejmé, že by byl úkon žalobcem učiněn ústně, musí tedy jít o úkon písemný. Pak však nejsou naplněny požadavky dle § 37 odst. 2 správního řádu na podání fyzické osoby.
4. Žalobce považuje za irelevantní argumentaci žalovaného správního orgánu, který uvedl, že žalobce nebyl pod tlakem, neboť do protokolu sdělil, že se chce vrátit domů. Podle žalobce by v podobné situaci odpověděl stejným způsobem každý. Pokud by řízení bylo vedeno po právu, žalobce se mohl vrátit do vlasti po ukončení vyslání zahraničním zaměstnavatelem. Konkrétní pochybení vidí žalobce v tom, že nebyl poučen o svých právech a povinnostech v mateřském jazyce a byly mu kladeny nepřipustné otázky.
5. Podle žalobce žalovaný nedostatečně odůvodnil, z jakého důvodu neshledal možný přezkum rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
6. Dále namítl aplikovatelnost § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), neboť jako zaměstnanec polské společnosti OVD-TEMYRTANS byl vyslán v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie - přeshraničního poskytování služeb, a to v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady č. 96/71/ES. Žalobce se nacházel na území ČR v souladu s právními předpisy, jestliže sem byl vyslán za účelem poskytování služeb v rámci plnění zakázky pro společnost Vidininvest Trade, s.r.o., na základě smlouvy o poskytování služeb uzavřené mezi zúčastněnými společnostmi. Soulad tohoto postupu s právem EU potvrdila ve svém vyjádření po žádosti zaměstnavatele žalobce i Evropská komise. Ačkoliv žalobce opakovaně předkládal důkazy k prokázání skutečnosti, že správní orgán měl aplikovat uvedené ustanovení § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, ale i poukazoval na ustálenou judikaturu (viz. odvolání žalobce ve spise), nebylo toto ze strany správního orgánu nesprávně akceptováno.
7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „SŘS“).
8. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, protože žalobce ani žalovaný nenavrhli jeho nařízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

9. Po posouzení žalobních námitek i obsahu správního spisu, dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Ve věci je relevantní pouze žalobní bod o aplikovatelnosti § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, neboť žalovaný odvolání žalobce věcně projednal, proto námitky o neúčinnosti odvolání se mívají důvody nyní žalobou napadeného rozhodnutí. Tudíž již z toho důvodu jsou nedůvodné. Shodně jako tvrzení o tom, že žalovaný neshledal předpoklady pro přezkum prvostupňového rozhodnutí, aniž by to jakkoli zdůvodnil, jestliže žalovaný provedl věcný přezkum odvolání žalobce a uvedl důvody zamítnutí odvolání.
11. Podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti *se povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta nebo modrá karta podle tohoto zákona nevyžaduje k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie.*
12. Soud si dovoluje odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 2 Azs 289/2017-31, který se zabýval otázkou vysílání státních příslušníků Ukrajiny, kterým bylo uděleno polské vízum, nikoli však povolení k výkonu práce na území České republiky, polským zaměstnavatelem k výkonu práce do České republiky, aniž by kdy pro polského zaměstnavatele pracovali. Nejvyšší správní soud „dospěl s ohledem na judikaturu Soudního dvora a systematiku a účel zákona o zaměstnanosti k závěru, že § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice č. 96/71/ES a na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky, že vyslání pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Pracovní povolení se dle § 98 písm. k) nevyžaduje pouze u pracovníků, kteří, ačkoli byli dočasně vysláni na území České republiky jako pracovní síla, vykonávají svou hlavní činnost u zaměstnavatele, který je na území České republiky vyslal, neboť pouze v takovém případě lze předpokládat, že se cizinci po uplynutí doby vyslání vrátí zpět a nebudou se snažit o začlenění na český pracovní trh. Zaměstnavatelé z jiných členských států tak mohou v rámci volného pohybu služeb dočasně vyslat své zaměstnance na území České republiky jako pracovní sílu coby odlehčovací opatření v době dočasného úbytku zakázek, nemohou však fungovat jako faktické agentury práce, které bez jakékoli kontroly ze strany českých správních orgánů pouze vysílají příslušníky třetích států do České republiky jako pracovní sílu, aniž by kdy tyto osoby využívaly k vlastní činnosti.“ Uvedený závěr byl převzat v následné judikatuře NSS, např. 2 Azs 290/2019 – 15, č. j. 2 Azs 142/2018 – 17, č. j. 4 Azs 134/2018 – 18, č. j. 9 Azs 278/2018 – 19, č. j. 6 Azs 266/2018 – 14, č. j. 7 Azs 37/2019 – 15, č. j. 7 Azs 156/2019 – 15, vše za účasti právního zástupce žalobce.
13. Ve správním spise se nachází pracovní smlouva uzavřená mezi žalobcem a společností OVD-TEMYRTRANS sp. z o. o., ze které je patrné (je psána v polském jazyce), že byla uzavřena dne 20. 2. 2017, smlouva byla účinná od uvedeného dne, téhož dne byl uzavřen dodatek ke smlouvě, ve kterém bylo změněno místo výkonu práce z adresy Żabia Wola 107A 23-107 Żabia Wola na adresy v České republice – U Prioru 884/4, Praha 6 a OC Harfa – Českomoravská 2420/15a, Praha 9. Součástí spisu je také dokument Informace o nástupu zaměstnání – vyslání k plnění úkolů vyplývajících z uzavřené smlouvy, ve které je uvedeno, že žalobce byl vyslán do České republiky k plnění úkolů vyplývajících z uzavřené smlouvy od 20. 2. 2017 do 20. 5. 2017 jako balící pracovník. Práce měly být v České republice vykonávány u společnosti Vidininvest Trade

s. r. o., Řehořova 27/44, Praha 3, s místem výkonu práce na adresách U Prioru 884/4, Praha 6 a OC Harfa – Českomoravská 2420/15a, Praha 9. Ve spisu se nachází i smlouva o poskytování příhraničních služeb uzavřená mezi společností OVD-TEMYRTRANS sp. z o. o. (dodavatel) a společností Vidininvest Trade s. r. o. (odběratel), podle které se dodavatel zavazuje pro odběratele provádět dokončovací stavební práce, balící a úklidové práce na území České republiky, plnění smlouvy je dodavatel oprávněn zajistit prostřednictvím svých zaměstnanců, kteří budou vysláni na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě Evropské unie.

14. Dále je obsahem spisu objednávka VELKÁ PECKA, kterou si odběratel u dodavatele v souladu se smlouvou o poskytování příhraničních služeb objednal balící práce od 1. 1. 2017 do 31. 12. 2017 s místem plnění U Prioru 884/4, Praha 6; a rámcová smlouva o dílo uzavřená společností VELKÁ PECKA s. r. o. (objednatel) a společností Vidininvest Trade s. r. o. (zhotovitel), podle které se zhotovitel zavazuje provádět dílo (zajištění včasného vyskladnění zboží, kompletace nákupu pro zákazníky, příjem palet zboží, zajištění úklidových prací apod.) na základě objednávek objednatele potvrzených zhotovitelem na místech (U Prioru 884/4, Praha 6), v časech a lhůtách uvedených v objednávkách. Dané strany spolu uzavřely též podnájemní smlouvu týkající se objektu na adrese U Prioru 884/4, Praha 6.
15. Žalovaný se námitkami žalobce vztahujícími se k aplikaci § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti podrobně zabýval a dostatečně odůvodnil, proč dané ustanovení nepoužil, vypořádal se též s důkazními návrhy žalobce. Žalovaný ve svém rozhodnutí mimo jiné uvedl: *„Ze spisového materiálu také vyplývá, že pravou podstatou výkonu práce účastníka řízení na území České republiky nebylo konat práci v rámci poskytnutí konkrétní služby (z obsahu smlouvy o poskytování příhraničních služeb vyplývá, že polská společnost bude provádět dokončovací stavební práce, balící práce a úklidové práce na území České republiky) jeho údajného polského zaměstnavatele příjemci služby na území České republiky. Je tedy zřejmé, že podstatou činnosti polského zaměstnavatele bylo poskytnout pracovní sílu. Tuto činnost nelze podřadit pod ustanovení § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb. Naopak spadá pod ustanovení § 95 odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb., takže účastník řízení mohl konat závislou práci pouze na základě povolení k zaměstnání vydaného Úřadem práce České republiky. Účastník řízení vykonával pracovní činnosti ve vztahu podřízenosti, jménem jiného subjektu a na jeho účet /nikoliv svým jménem a na svůj účet, na základě pokynů, pod kontrolou (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13.02.2014 č. j. 6 Ads 46/2013-35). (...) Skutečnosti daného případu vypovídají o tom, že účastník řízení prokazatelně hledal pracovní uplatnění v České republice (přístup k pracovnímu trhu České republiky) prostřednictvím polské firmy, která s ním uzavřela formálně právní vztah pro výkon práce (dne 20.2.2017) a obratem (dne 20. 2. 2017) jej měla vyslat na území České republiky, a to s místem výkonu práce U Prioru 884/4, Praha 6. Tímto způsobem došlo k obcházení právních předpisů České republiky, pod zástěrkou poskytování služby byla skrytě poskytnuta pracovní síla a tím narušena regulace pracovního trhu České republiky. V žádném případě se proto za daných okolností účastník řízení nemůže dovolávat principu volného pohybu pracovních sil a služeb.“*
16. Městský soud v Praze se se závěry žalovaného zcela ztotožňuje. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce uzavřel pracovní smlouvu se společností OVD-TEMYRTRANS za účelem zaměstnávání na území České republiky, žalobce v Polsku pracovní činnost na základě dané pracovní smlouvy nevykonával (smlouva byla ještě v den svého uzavření

doplněna dodatkem, kterým bylo změněno místo výkonu práce v České republice), je zřejmé, že do České republiky přicestoval za účelem nalezení uplatnění na českém pracovním trhu. Závěr žalovaného, že pro výkon takového zaměstnání na území České republiky musel mít žalobce příslušné pracovní povolení, odpovídá českým i evropským právním předpisům a judikatuře. Městský soud v Praze odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2019 č. j. 7 Azs 549/2018-14, v němž se Nejvyšší správní soud zabýval obdobným případem a uvedl: „*Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s městským soudem, že ze zjištěného skutkového stavu, zejména z okolností, za jakých došlo k uzavření pracovně právního vztahu stěžovatelky, k jeho změnám (změna místa výkonu práce ve stejný den, kdy byla uzavřena pracovní smlouva), jakož i vzhledem k předcházejícím smluvním ujednáním mezi zaměstnavatelem stěžovatelky a společností Vidininvest Trade s. r. o. a mezi touto společností a společností Velká Pecka s. r. o., jasně vyplývá, že již v okamžiku přijetí stěžovatelky do pracovního poměru byly vytvořeny podmínky pro zprostředkování pracovní síly u posledně jmenované společnosti. Stěžovatelka netvrdila, že by v Polsku po uzavření pracovní smlouvy vykonávala pro svého zaměstnavatele jakoukoliv pracovní činnost, pouze byla opakovaně dopravována do Prahy k výkonu práce u společnosti Velká Pecka s. r. o. Tento způsob výkonu závislé práce městský soud zcela správně posoudil jako agenturní zprostředkovávání práce, na něž nelze aplikovat výjimku z povinnosti získat pracovní povolení dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Oprávnění k výkonu pracovní činnosti na území České republiky by stěžovatelka nepotřebovala pouze v případě, pokud by vykonávala svou hlavní činnost v členském státě, v němž má její zaměstnavatel sídlo. Z ničeho však nevyplývalo, že by v Polsku jakoukoliv pracovní činnost v rámci pracovního poměru vykonávala, a proto je zcela v souladu s výše citovanou judikaturou zdejšího soudu závěr o neoprávněném výkonu závislé práce stěžovatelky na území České republiky.*“ Toto posouzení je plně aplikovatelné i v nyní řešeném případě, jehož skutkové okolnosti jsou podobné. Společnost OVD-TEMYRTRANS fakticky žalobci pouze zprostředkovala zaměstnání na území České republiky. Žalobce svou pracovní činnost nikdy nevykonával ve státě sídla svého formálního zaměstnavatele, v řízení nebylo nijak prokázáno, že by vyslání stěžovatelky představovalo odlehčující opatření v době dočasného úbytku zakázek polského zaměstnavatele (srov. bod 41 zmiňovaného rozsudku č. j. 2 Azs 289/2017 – 31). Na posuzovanou situaci tak nelze aplikovat výjimku z povinnosti získání pracovního povolení dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Žalovaný postupoval v souladu se zákonem, když v posuzovaném případě vydal rozhodnutí o vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců.

17. Konstatování, že správním orgánem nebyly provedeny navržené důkazy, aniž by byly specifikovány, soud považuje za natolik obecné a neurčité, že se nejedná o žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., jímž by se měl soud věcně zabývat. Žalobce v žalobě namítal, že správní orgán měl zahájit přezkumné řízení podle § 94 správního řádu. Městský soud v Praze k této námitce uvádí, že vzhledem k tomu, že byla věc řádně projednána v odvolacím řízení, nebyl důvod zahajovat přezkumné řízení. Pokud jde o námitku, že správní orgán měl odložit vykonatelnost rozhodnutí, Městský soud v Praze poukazuje na to, že podle § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců má žaloba proti rozhodnutí o vyhoštění cizince odkladný účinek na vykonatelnost rozhodnutí, a dodává, že na rozhodnutí správního orgánu se pohlíží jako na zákonné a správné, dokud není soudem rozhodnuto o opaku. Správnímu orgánu tak nelze vytýkat, že vykonatelnost rozhodnutí neodložil

18. Žalobce se dále podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného povinnosti uhradit náklady řízení. Žalobce ve vztahu k tomuto rozhodnutí neuvedl žádné žalobní body. Akcesorická povaha výroku o nákladech řízení k rozhodnutí o správním vyhoštění byla důvodem rozhodnutí soudu o zrušení předchozího rozhodnutí žalovaného (rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 3 A 135/2017 - 11). Pokud žalobce neuvedl proti rozhodnutí o nákladech řízení žalobní body, tatáž akcesorická povaha nákladového rozhodnutí vede k zamítnutí žaloby, jestliže žaloba proti správnímu vyhoštění byla zamítnuta.
19. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žalobních námitek důvodné, a proto žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
20. O náhradě nákladů řízení ve vztahu k žalobě proti oběma napadeným rozhodnutím bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze 14. dubna 2020

Mgr. Kamil Tojner v.r.
soudce